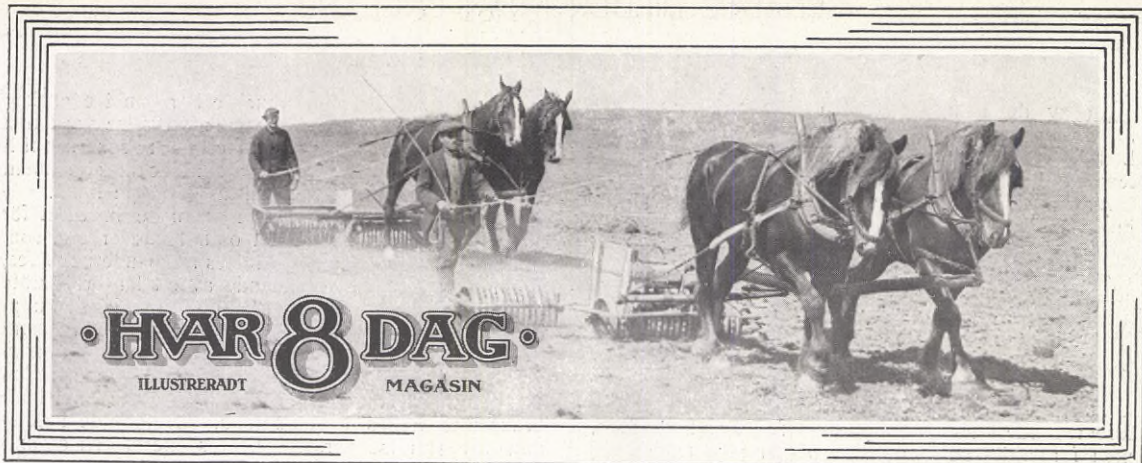

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •
 ILLUSTRERADT MAGASIN

LANTMANNAARBETE. — FOTO. O. NILSSON, HALMSTAD.

23:DJE ÅRG.

DEN 30 JULI 1922

N:o 44.

Foto. Sundström, Karlskrona.

Klichs Aug. Ejöbergs Klichéanst., Gbg

L. M. Thorsén

En av de män, med vilka få förmå mäta sig i förtjänster om det blekingska lantbruket, godsägaren Ludvig Kruse på Trantorp fyllde den 21 juli sextioem år.

Ludvig Magnus Kruse är född i Ronneby den 21 juli 1857 samt son till distriktsläkaren, sedermera godsägaren Johan Ludvig Kruse och hans maka Edla Götha Puke av den i svenska flottans historia berömda ätten: hon var dotter till den bekante sjöhjälten, generalamiralen greve Johan Puke, vilken lämnade i arv åt sin svärson det vackra Göholms gods, på vilket Ludvig Kruse växte upp. Sin skolundervisning mottog han dels vid Ronneby pedagogi, dels vid Karlskrona högre allm. läroverk, varpå han genomgick en förberedande kurs för inträde vid Tekniska högskolan, men förverkligade aldrig sina planer på att ägna sig åt ingenjörskallet, utan övergick i stället till jordbruket och blev efter ett par års praktik elev vid Ultuna lantbruksinstitut, från vilket han utexaminerades år 1880. Han tjänstgjorde därefter några år som lärare i agronomi först vid Kristinehamns praktiska skola och därefter (1882—85) vid Östergötlands läns lantbrukskola på Bjärka-Säby. Följande år (1886) blev han emellertid genom köp ägare av Göholm och återbördades därmed till fäderneprovinns.

På Göholm icke blott vann Kruse högt anseende som skicklig jordbrukare utan togs även snart i anspråk för hushållningssällskapets verksamhet i en utsträckning, som tillförsäkrade honom en plats bland märkesmännen i länets utveckling. Redan 1890 fick han säte i sällskapets förvaltningsutskott och är sedan 1906 dess vice ordförande: ordförande är i Blekinge lika säkert landshövdingen som landshövdingen är en Wachtmeister. På en mångfald områden tillkommer här Kruse äran av framgångsrika initiativ. Särskilt har han vinnlagt sig om allt, som varit ägnat att främja husdjurskötseln.

Det var sålunda han, som först väckte förslag om åtgärder till främjande av den ädla hästaveln inom länet och utarbetade program härför. Under en följd av år (1896—1909) tjänstgjorde han som sekreterare i Blekinge läns hästavelskommission och deltog som hushållningssällskapets ombud i hästpremieringen inom länet. Inom den s. k. lantbruksriksdagen, vari han representerat Blekinge hushållningssällskap sedan 1903, har han bl. a. väckt förslag om införande av hingstbesiktningstvång, en tanke, som även varit förelagd riksdagen. Även till införande av ardenneravel i Blekinge har Kruse tagit initiativ.

Icke mindre intresse har han ägnat nötkreatursavelns främjande. I nio år (1892—1900) har han varit ordförande i länets nötboskapspremieringsnämnd. I synnerhet har ayrshire-rasen kunnat glädja sig åt hans livliga intresse: han hör till dem, vilka största förtjänsten tillkommer för denna härdiga boskapsstams införande i Blekinge. Sedan år 1906 har han även fungerat som ordförande i statens avelscentralnämnd för ayrshire-ras.

Med avseende på svinuppfödningen har Kruse gjort en ej oviktig insats genom det dugande arbete han nedlagt vid organiserandet av länets andelssvinslakteriförening, vilken blivit en kraftig sporre till svinavelns utveckling.

Men ej heller sådana på sidan av det egentliga lantbruket liggande områden av hushållningssällskapets verksamhet som fisket och skogsvården ha behövt umbära stödet av Kruses intresserade deltagande.

Sålunda har han arbetat för införandet av nya fiskemetoder, för lån från hushållningssällskapet till inköp av motorbåtar, för anslag till fiskeriföreningar o. s. v.

Och på skogsvårdens område har han i egenskap av ordförande i länets skogsvårdsstyrelse varit den ledande mannen på vägen till ett bättre sakernas tillstånd än det, som hotade att utveckla sig, innan 1904 års nya skogsvårdslagstiftning bragte hjälp.

Under inflytande av det nyvaknade intresset för husdjurskötseln och av det omfattande arbete, som av hushållningssällskapet till dess främjande nedlades, uppstod tanken på anordnande av ett lantbruksmöte och industriutställning för Blekinge län. Planen upptogs först inom Blekinge läns lantmannaförening samt framfördes år 1899 som motion i sällskapet. Förslaget vann livlig anklang och år 1902 kunde, sedan nödiga anslag utverkats, länets första allmänna lantbruksmöte hållas i Karlskrona. Ordförande i detta mötes bestyrelse var Kruse, vars energi och organisationsförmåga hade huvudförtjänsten av mötets lyckade förlopp. Även vid senare lantbruksmöten i länet — och senast vid det nyss i Karlskrona hållna — har han hört till de ledande männen. Vid ett flertal av de allmänna svenska lantbruksmötena — såsom i Malmö 1896, i Gävle 1901, i Norrköping 1906 samt i Örebro 1912 — har han tjänstgjort som prisdomare.

Även till fromma för föreningsverksamheten bland lantmännen har Kruse varit verksam. Om bildandet av andelssvinslakteriföreningen har redan erinrats. Han var en av stiftarne av A.-B. Blekinge Lantmän. Och han har i många år varit direktör för Blekinge län i Smålands m. fl. provinsers hypoteksförening samt ledamot av föreningens styrelse.

Sedan år 1905 är Kruse ledamot av lantbruksakademien. Hushållningssällskapet har givit uttryck åt sin erkänsla för det uppförande arbete han nedlagt i dess tjänst genom att år 1914 tilldela honom den sällsynta utmärkelsen av sin stora guldmedalj.

Man må emellertid icke tro, att Kruses livliga intresse för lantbruket och dess angelägenheter hindrat honom från att ägna uppmärksamhet även åt andra offentliga verksamhetsområden. Inom den församling han en följd av år tillhörde, Listerby, har han hedrats med en mängd förtroendeuppdrag bl. a. under många år med ordförandeskap i kommunalnämnden. I många år har han dessutom varit ledamot av landstinget (1900—17). Vid 1896 års riksdagsval utsågs han av Medelstads härads valkrets till ledamot av andra kammaren, vari han under tre riksdagar hade säte. I politiskt hänseende var han moderat konservativ och tullskyddsvänlig. Han tillhörde sålunda dem som verkade för en begränsning av den dåvarande graderade kommunala röstskalan. Vid sin sista riksdag väckte han motion om avsättande av tillgängliga medel för en fond på 100 000 kr. för att under benämning av "nöd hjälpsfonden för änkor och barn efter drunknade fiskare" användas till fiskarebefolkningens bispringande vid tillfällen, då den drabbas av större olyckor såsom fallet var med Blekingefiskarna år 1898. Hans debattinlägg voro kanske icke så talrika, men till gengäld uppmärksammade för sin saktighet och sin common sense. Det berodde uteslutande på honom själv, att han icke fick sitt mandat förnyat. Han trivdes bättre hemma i Sveriges trädgård än riksdagshusets kvava kamrar.

Av regeringen har han anlitats som inspektör för de lägre lantbrukskolorna och av fångvårdsstyrelsen som sakkunnig i fråga om användningen av fångar inom jordbruket.

Även som skriftställare har han försökt sig och lyckats. Hans "Regler för kreatursskötsel" har prisbelönts.

År 1892 ingick Kruse äktenskap med Anna Amalia Lilienberg, dotter av framlidne häradsövdingen Albert Lilienberg och hans maka i första gifftet Gustava Amalia Forsgren.

Till bild å sid. 704.

Ett sällsynt brödrämote ägde midsommarafton rum å Aspö egendom invid Skövde, där 7 st. bröder Dyrssen med en sammanlagd ålder av 470 år och med väl bevarade både kropp- och själskrafter samlades för att celebrera ägarens, major Dyrssen, 70-årsdag. Slakten är så många gånger förut omtalad, att detta torde vara överflödigt; det må endast erinras om att den härstammar från Ditmarsken, västra delen av det forna hertigdömet Holstein, där den äldste kände stamfadern var "ein acht und vierziger" och den svenska grenens stamfader, godsägaren Peder Johan Julius Dyrssen 1840 inflyttade till Sverige och i sitt första gifte med Gustava Wilhelmina Hagerman hade sex söner och i sitt andra gifte med Sofia Augusta Fock en son.

*

Till bild å sid. 706.

Från en landsman i Kina — Hvar 8 Dag har som synes intresserade läsare och medarbetare såväl i Afrikas avlägsna bergsområden som i Kinas föga mindre otillgängliga och genom inbördeskriget osäkra trakter

— hava vi mottagit några högaktuella och intressanta bilder, särskilt av den sedan världskriget så berömda franske fältmarskalken Joffre, som i Kina uppsökt sin kollega, generalen Chang-Tso-lin. Medan den förstnämnde nu har krigets värv bakom sig och f. n. reser jorden runt för att bli vederbörligen hylad, står den senare mitt uppe i en seg kamp om herraväldet över Kina. Chang-Tso-lin, som i sin årelystnad säkerligen eftersträvar presidentvärdigheten i Kina och därför höjt prorprorsfanan, lär vid sammanträffandet med marskalk Joffre bl. a. ha följande yttrande: "Hur kan det väl vara att Ni, som är en så stor militär ledare, ej blir president i Frankrike?" — I övrigt skriver vår korrespondent:

"Häftiga strider pågå just i dagarne i närheten av Shanhaikwan kinesiska murens ändpunkt vid havet. Vi äro 3 familjer här uppe i Harbin, som följa denna strid med livligaste intresse, ty vi hava alla redan hyrt villor för sommaren vid Peitaiho — norra Kinas populäraste havsbad och strax intill Shanhaikwan. För ungefär 14 dagar sedan fingo vi som svar på direkt begäran hos marskalk Chang hans löfte att när helst vi så önskade giva oss ett extratåg från Moukden till Shanhaikwan under militär bevakning. Marskalk Chang's löfte våga vi ej använda oss av, utan vilja först se utgången av nu pågående strid. Det är icke en så kort resa till Peitaiho — det tar 2 nätter och 1 dag, och vägen dit är full av kinesiska soldater som äro demoraliserade och på vippen till revolt. Det är 12 år se'n jag kom till Kina och i alla dessa år har det varit något inbördes krig i farten. Självt har jag fått vara med om 2 bombardement av

30 Juli 1922. Lösnummer 35 öre
HVAR 8 DAG
 • ILLUSTR. • • MAGASIN. •

Efter fotograf.

Klitché Sjöberg, Gbg.

OMSLAGSVIGNETT TILL FÖRELIGGANDE N:R 44

I mörkrun dubbeltonfärg

En ovanligt lyckad bild ur fågelvärlden uppfångad av herr G. Sjödin, Sollejteå. Den verkar nästan sångöfning inför lärkmor.

Peking. Stackars, stackars Kina!

*

Till bilden å sid. 698.

Världens säkerligen ståtligaste och mest krävande motorcykel-tävling är den stora sexdagars-tävlingen, som i år för tredje gången avhålls i Schweiz 3—9 aug. Till denna kraftmätning samlas alla länders allra skickligaste förare och konkurrensen är alltid synnerligen hård. Det är därför av alldeles särskilt stort intresse att få se huru våra tre bästa motorcyklister, som i år för första gången deltaga i utländsk tävlan, komma att stå sig. Det är ingenjörerna Malmberg och Göthe samt löjtn. Svanbeck, vilka satts i tillfälle representera Sveriges färger och enligt statuterna att varje lands representanter skola använda inom landet fabricerade maskiner, köra samtliga svenska deltagare för tillfället specialtrimmade Husqvarnamaskiner, vilka nu sättas på ett hårt prov.

Etapperna under de 6 dagarnes körning äro i medeltal 25 sv. mil pr dag och banan går över Schweiz vackraste och mest sevärda trakter.

Samtidigt eller närmare bestämt den 3 aug. börja världsmästerskapstävlingarna å velociped i Liverpool och även till denna stora kraftmätning bland världens yppersta cyklister har Sverige genom Svenska Velocipedförbundets energi lyckats bli representerat. De fyra deltagarne — Stenqvist — Sköld — Malm — Lundberg — representera också ett synnerligen starkt lag och den höga form i vilken de f. n. befinna sig, gör att man vågar hoppas på goda placeringar trots de oerhört skickliga medtävlarna.

Den årligen återkommande stora automobil-tävlingen Grand Prix de l'automobil Club de France kördes den 15 juli å banan vid Duppigheim nära Strasbourg. Tävlningen blev en stor framgång för den italienska bilen Fiat, som först inkom till målet med den välkände italienaren Felice Nazzaro vid ratten. Banan, som gick över landsväg, med mycket svåra kurvor, var 80 mil lång och körtiden, 6 tim. 17 min. 17 sek., ger en medelhastighet av 127 km. i timmen, en fruktansvärd fart på dylikt väg. I 52:a rondan, alldeles mot tävlingens slut, förolyckades och dödades Biagio Nazzaro, segrarens likaså välkände brorson, även han med en Fiatvagn.

*

Till bild å sid. 694.

Efter två och ett halvt års arbete ha nu uniforms-sakkunniga, överste Adlercreutz vid Smålands husarregemente, överstelöjtnant Ryberg vid intendenturen och löjtnanten, friherre Gyllenkrok vid Svea livgarde samt för vissa speciella försök kapten Jakobsson vid Bodens artilleriregemente, till regeringen inlämnat förslag om ny fältuniform av gråbrungrön färg för all personal och vid sidan av denna i viss utsträckning

Foto. Lundqvist, Askersand. Klubb: Sjöberg, Gbg.
FRÅN AVELSFÖRENINGENS FÖR RÖDBROKIG SVENSK BOSKAP SOMMARMÖTE. Bilkortegen på borggården vid Stjernsund i Närike. Sidende framför bilen: 1. Ryttmästare Hegardt (v. ordf.), 2. Konsulent Löndahl, 3. professor Åderman (sekr.).

Avelsföreningen för R. S. B. höll den 4—6 juli sommarmöte i Örebro i förening med avelsdjursauktion och utflykter i trakten. Mötet var besökt av c:a 400 för vår husdjurskötsel intresserade — generaldir. Insulander, byråchef Zweigbergk, landshövding Bergström m. fl. märktes bland deltagarna. En bilkorstege på 54 vagnar besökte under sista mötesdagen Stjernsund och Edö, de gårdar från vilka R. S. B.-rasen företrädesvis leder sitt ursprung och som äro rasens förnämsta avelscentra.

Fotos. Wallberg, Sthlm. Klubb: Sjöberg, Gbg.
FÄLTDRAKT MED ÖVERDRAGSROCK AV VINDTYG. Märk den nya formen å mössan, mest liknande den italienska typen.

Därunder t. v.: FÄLTVAKT I DEN NYA UNIFORMEN T. h.: MED FÄLT-UTRUSTNING OCH HJÄLM.

Forts. fr. föreg. sida.
bibehållande av den äldre, mörkblå uniformen. Dessutom föreslås att överdragsrock och lägerbyxor av vindtyg införes i stället för de hittills brukliga linnekläderna. Den nya färgen har ansetts med taktisk lämplighet förena stor okänslighet för nedfläckning och för inverkan av väder och vind.

AXUM — ABESSINIENS HELIGA STAD.

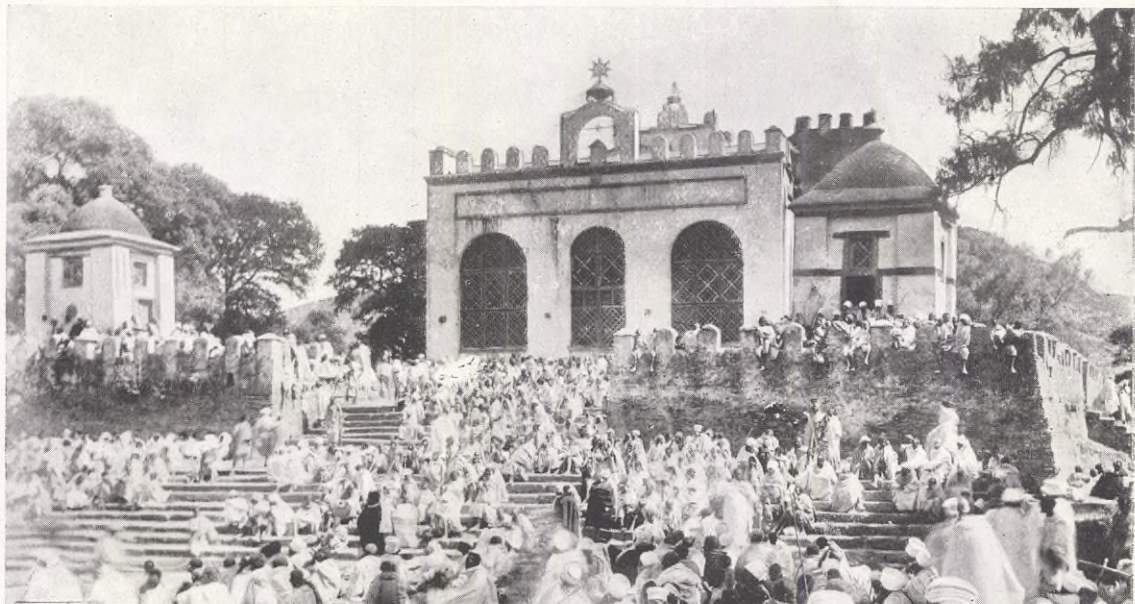
RESESKILDNING MED UNIKA FOTOGRAFIER FÖR H. 8. D. AV BRAGE ENGEDAHL.

Från en landsman, som för närvarande befinner sig på en av äventyrlig men säkerligen mycket givande studieresa i Afrika, hava vi mottagit nedanstående skildring kopternas påskfirande i Abessiniens heliga stad Axum. Fotografierna måste betecknas såsom unika, då det är synnerligen ovanligt att en vit tillåtes besöka staden. Enligt vad artikelförfattaren erfarit genom svenska missionen i Abessinien är dock Hvar 8 Dag känd och välkänd också i dessa avlägsna trakter, till och med på aller högsta ort: Abessiniens härskare, kejsaren ras Taffari, jick nämligen en gång vid ett besök å stationen se ett nummer av vår tidskrift, för vilken han genast fattade ett sådant intresse att han därefter lät den svenske missionspastorn efter varje ny posts ankomst — en gång i månaden — komma upp till palatset och visa de senaste numren samt utförligt förklara bilderna.

Vad Mekka är för muselmanen och Jerusalem för den rättrogne juden, det är Axum för den koptisk-abessinska kyrkans medlemmar. Dit drager året om — men i synnerhet vid de stora kyrkliga fästerna — en väldig ström av pilgrimer tillhörande alla åldrar och kön, som varken av resans besvärligheter eller dess överallt lurande faror låta avskräcka sig att besöka den heliga staden. Ty en färd i våra dagars Abessinien är ingalunda lättare än den var för t. ex. 1000 år sedan, de små slingrande, steniga stigarna äro desamma som de då voro, och rövare

och vilda djur lura nu som förr överallt i klyftorna och snären.

Sågen berättar, att abessinierna, som ju i likhet med judarna äro ett semitiskt folk, sedan gammalt haft förbindelse med dessa. Också är ju Etiopien ofta nämnt i Bibeln. Det var därför alls icke underligt, anse abessinierna, att drottningen av Saba — vilket namn också av dem annekterats för det egna landets vidkommande — for den långa, besvärliga vägen upp till Jerusalem för att lära vishet av konung Salomo — han, vars rykte gått ut över alla

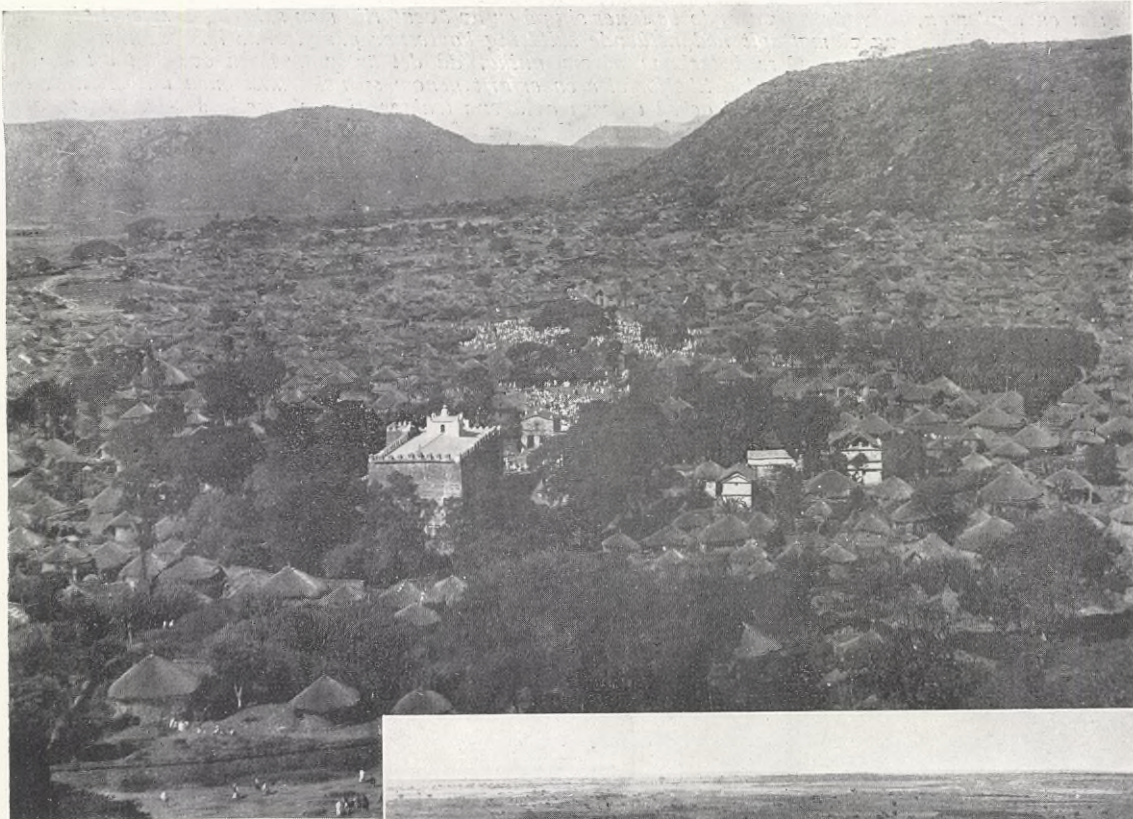
Kliché: Aug. Sjöbergs Klichéanst., Göteborg

TEMPLET I AXUM UNDER PÅSKFÄSTEN. Antalet pilgrimer är vid denna fäst synnerligen stort.

Vidst: KYRKLIG PÅSKPROCESSION I AXUM.

De höga, vita mössorna liksom de färgrika parasollerna äro prästernas utestutande privilegium.

land. Och, förtäljer sågen, drottningen var lika skön som kung Salomo var vis, hon stannade länge i Jerusalem, och då hon återvände till sitt land, förde hon med sig en liten

Efter fotografier.

Kliché: Coët, Öbg.

UTSIKT ÖVER AXUM, ABESSINIENS HELIGA STAD. Templet är den stora byggnaden i mitten.

T. h.: UTSIKT ÖVER SLAGFÄLTET VID ADUA I NÄRHETEN AV AXUM, där abessinierna 1896 i grund besegrade italienarna — av vars 15,000 man över 10,000 stannade på valplatsen — och därmed räddade Abessiniens självständighet.

prins, som hade både judiskt och etiopiskt kungligt blod i sina ådror.

Och prinsen, som erhållit namnet Menelik, växte upp och sändes i tidens fullbordan av sin moder, drottningen, till sin faders hov, för att där lära sig att bli en lika vis regent som denne. Och — det är fortfarande sägnen som berättar, — den unge prinsen tillägnade sig icke blott all sin faders vishet utan blev själv ännu slugare än han. Snart kom han underfund med, att orsaken till judafolkets makt var den, att de ägde förbundsarken och lagens tavlor. Kunde etiopierna blott komma i besittning av dessa, skulle den dem följande välsignelsen också flytta sig över till Abessiniens berg. När Menelik sedermera vände åter till sitt land, tog han därför i all hemlighet med sig arken och tavlorna. I huvudstaden, Axum, lät han bygga ett tempel, och där placerades de dyrbara föremålen, och där hava de förblivit allt intill denna dag, såsom var och en, vilken kommer dit, kan få se. Resultatet har ej heller uteblivit: hebreernas folk söndrades strax efter bortförandet i två vanmäktiga riken, men Abessinien blev under Menelik Is visa styrelse ett stort och mäktigt land, så

att denne med skäl kunde antaga titeln "negus negesti" — konungarnas konung.

Huruvida den i bibeln omnämnde "Etiopiske hovmannen" bidrog därtill, förmåla icke de abessinska hävderna, men ett faktum är, att större delen av landet redan på 400-talet omfattade kristendomen. Antagligen kom den dit från den en tid så livskraftiga kyrkan i Alexandria, men under det att denna så gott som försvann under mohammedanismens frambrusande våg, nåddes Abessiniens berg aldrig av densamma. Också har här uppe under århundradens nästan fullständiga isolering, utbildat sig en egendomlig, genom antagandet av judiska och självgjorda stadgar, strängt reglerad form av kristendomen. Den påminner närmast om den grekisk-katolska religionen men skiljer sig i många hänseenden också från denna. Helgontillbedjan är starkt utbredd, och jungfru Maria har här om möjligt ännu större auktoritet än i de katolska länderna. Såväl munk- som nunnekloster förefinnas, men medlemmarna av desamma få gifva sig — munkarna dock endast en gång, ty "präst skall vara en kvinnas man!" Prästerna äro synnerligen talrika, exempelvis torde de i Axum, vars folk-

Forts. å sid. 705.

Professorn vid Groningens universitet i Holland, *Jacobus Cornelius Kapteyn*, vilken nyligen avlidit i en ålder av 71 år, var ansedd såsom samtidens kanske främste astronom. I mångt och mycket var han banbrytare på det forskningsområde, som numera fullständigt dominerar inom himmelsvetenskapen — stellarastromien. Detta är kanske så mycket märkligare som han varken haft något observatorium till disposition eller ägt någon högre matematisk skolning och därigenom kunna gripa sig an de stora teoretiska grundproblemen på hithörande område. De egenskaper, som gjort honom till den samtida astronomiens kanske främsta namn, ha varit i främsta rummet en alldeles enastående arbetsförmåga, en sällsynt organisatorisk talang (i avseende på arbetenas planläggning) och idérikedom samt självförtroendet att med ringa resurser våga gripa sig an det stellarastromiska kolossalmateriet.

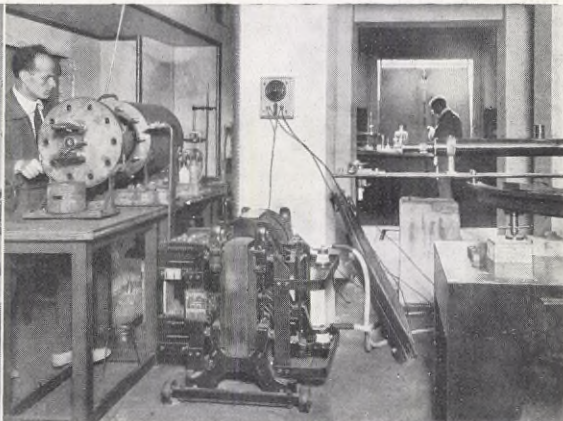

PROFESSOR J. C. KAPTEYN, den berömda astronomen vid Groningens universitet i Holland, har i dagarne avlidit vid 71 års ålder. — Efter porträt. — Bild: Sjöberg, Gbg.

Sina storverk har han fullbordat under helt blygsamma yttre förhållanden. Ursprungligen fick han sig anvisat ett litet rum i en gammal biblioteksbyggnad i Groningen att använda till sitt "Astronomical Laboratory" och hade blott en medhjälpare till disposition för sina omfattande mätningar och räknearbeten. Men

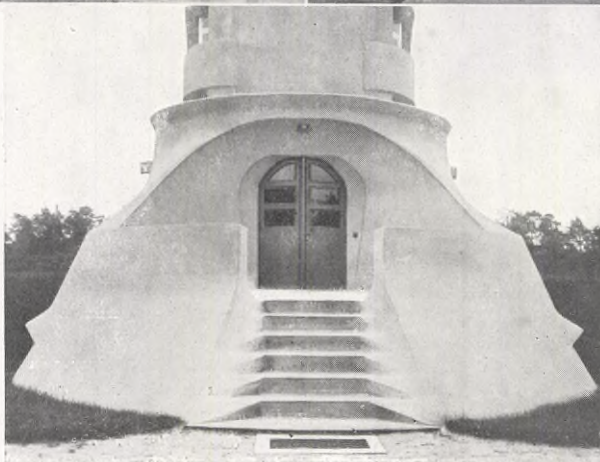
lokalen till sitt "Laboratory". Hans första monumentalverk var utarbetandet av en katalog över alla stjärnors lägen och fotografiska ljusstyrkor på södra stjärnhimlen ned till 10:e storleken, omfattande nära 1/2 million stjärnor. De för detta verk till grund liggande fotografiska plåtarna togos å Kapstadens observatorium, men Kapteyn med medhjälpare utförde själv allt uppmättnings- och räknearbete, vilket tog 13 år för sin fullbordan. Katalogen utarbetades på 1880- och 90-talen och är ännu i dag vår främsta källa för statistiska arbeten över stjärnfördelningen på södra stjärnhimlen. Ett annat betydelsefullt — och kanske hans ryktbaraste — verk var undersökningen av de ljusstarkare stjärnornas rörelser på himlen, vilken ledde till upptäckten av att stjärnorna synas i vår omgivning röra sig i två stora strömmar — ungefär som fiskstim, vilka tränga igenom varandra —, de s. k. Kapteynska driftarna. Hans för framtiden otvivelaktigt mest betydelsefulla verk var planerandet och startandet av undersökningarna av de s. k. "Selected areas": 256 över hela himlen likformigt fördelade lika stora ytor, vilkas stjärnor ned till en mycket ljussvag storleksklass skulle undersökas i alla möjliga avseenden för att man därmed skulle kunna

framtiden otvivelaktigt mest betydelsefulla verk var planerandet och startandet av undersökningarna av de s. k. "Selected areas": 256 över hela himlen likformigt fördelade lika stora ytor, vilkas stjärnor ned till en mycket ljussvag storleksklass skulle undersökas i alla möjliga avseenden för att man därmed skulle kunna

han måste snart flytta därifrån och har sedan måst flytta omkring på ett par tre ställen innan han fick den nuvarande, fortfarande mycket blygsamma

EINSTEIN-TORNET I POTSDAM håller på att inredas. Våra bilder visa överst t. v. A-betsrummet inuti tornet, t. h. Den elektriska ugnen (på bordet t. v.) varmed ämnen skola upphettas till ett par tusen graders temperatur. Genom att i en i källaren uppställda, 13 meter lång spektrograf jämföra spektrallinjerna i ljuset från dessa ämnen och spektrallinjerna i sol-ljuset — varvid ljuset från båda källorna genom ett

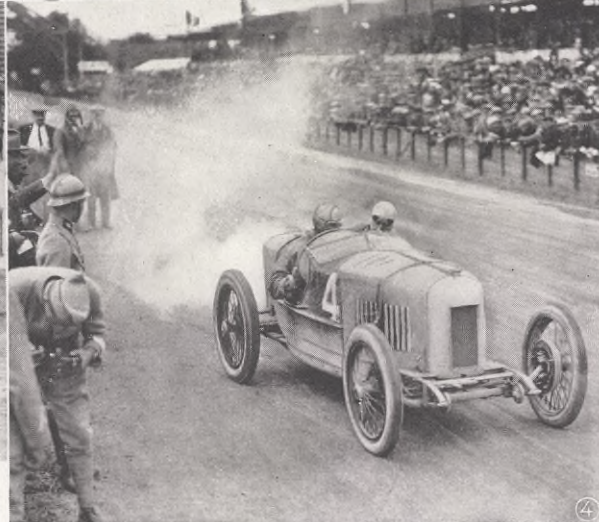
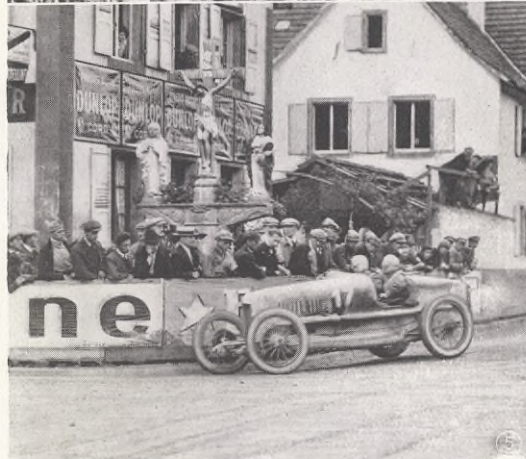
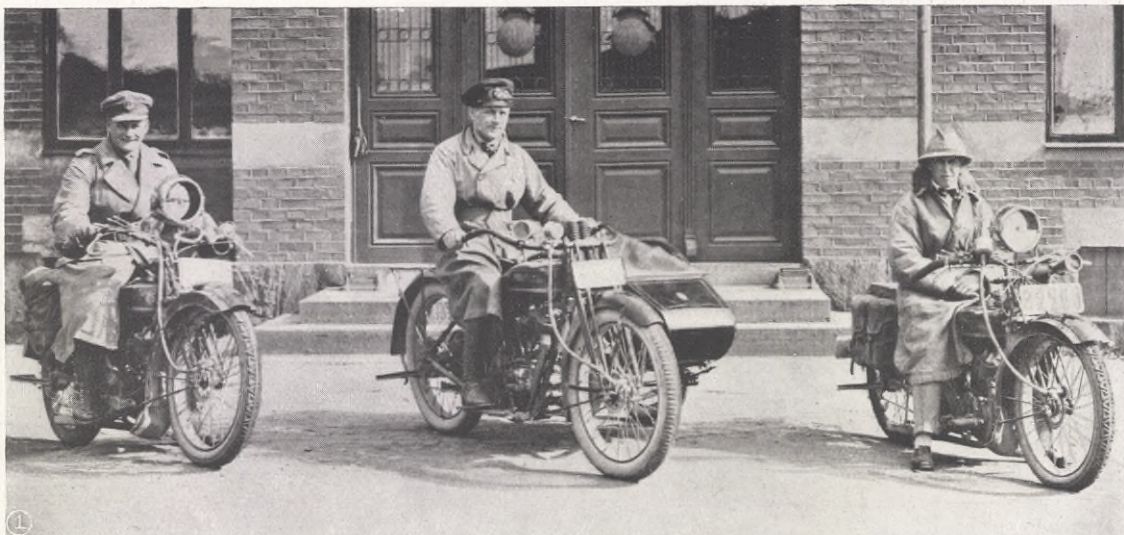
få en allmän föreställning om stjärnsystemets struktur och stjärnornas fördelning i olika avseenden däri.

Axel Corlin.

spegelsystem kastas ned i spektrografen — hoppas man kunna konstatera en effekt, som skulle bero på den olika tid förändringen på jorden och solen, närmare bestämt: den förutspädda olika svängningshastigheten hos elektronerna i samma slags atomer under samma yttre villkor på de bägge himlakropparna. Nederst: Entré, visande den karakteristiska arkitekturen.

Text å sid. 705.

Efter fotografier. Bild: Sjöberg, Gbg.

Efter fotografier.

Kliché: Sjöberg, Gbg.

1. SVERIGES REPRESENTANTER VID INTERNATIONELLA MOTORCYKELTÄVLINGARNE I SCHWEIZ 3—9 augusti. Fr. v. ingenjör Malmberg, löjtnant Swanbeck och ingenjör Göthe, samtliga å Husqvarna motorcyklar.
2. SVENSKA DELTAGARNE I CYKELVÄRLDSMÄSTERSKAPSTÄVLINGARNE I LIVERPOOL den 3 augusti. Fr. v. Olympia mästaren H. Stenquist, världsmästaren G. Sköld, svenske mästaren R. Malm samt S. Lundberg. Som reserv medföljer K. Friomodig.
- 3—5. AUTOMOBILE CLUB DE FRANCE-TÄVLINGARNE I STRASBOURG PÅ 800 KM. 3. Segraren Felice Nazzaro och 4. när han inkommer vid målet med en tid av 6 t. 17 min., medelhastighet 127 km. i timmen; 5. Biagio Nazzaro, segrarens nevö fotografierad 5 minuter innan han förolyckades och dödades. Text å sid. 693.

DEN STORA 6 DAGARS MOTORCYKELTÄVLINGEN I SCHWEIZ. Grimseppet, som passeras 5:te dagen. T. h. Furka, t. v. zick-zackvägarne från Grimseppet, i mitten Rhoneglaciär. En typisk bild av ett Schweizerlandskap med dess underbart storslagna naturskönhet och av de ofantliga svårigheter de tävlande motorcyklisterna hava att övervinna. — Text å sid. 693.

Efter fotografier. — Klisché: Göts, Gbg.

NORSK FLYGBRAGD. Marinflygare flyga från Horten längs Norges kust över Noräkap till Kirkenes på 21 timmar. Fr. v.: Löjnanterna Rüsler-Larsen o. Lützow-Holm med sina mekaniker. Nederst: Ankomsten till Bodö kl. 3 på natten. Text å sid. 700.

Efter fotografier. Klisché: Göts, Gbg.

Efter fotografier.

Kliche: Goss, Gbg.

ÄRKEBISKOP SÖDERBLOM FÖRRÄTTAR KYRKOHERDEINSTALLATION PÅ WORMSÖ, ESTLAND. T. v. TÅGET FRÅN WORMSÖ PRÄSTGÅRD (I bakgrunden). Främst installandus, kyrkoherde J. Klasson, bakom honom kyrkoherde v. zur Mühlen (Hapsal), bredvid denne kyrkoherde Tannebaum (Nuckö), därefter docent Tennmann (Dorpat) och (knappast synlig) prosten Linderstam (Reval) samt kyrkovärdarne och sist ärkebiskop Söderblom. T. h. ÄRKEBISKOP SÖDERBLOM (1) och PROSTEN LINDERSTAM (2).

En kyrkoherdeinstallation av osedvanligt intresse ägde rum den 8 juli, då ärkebiskop Söderblom högtidligen insatte kyrkoherde J. Klasson i hans ämbete såsom själasörjare för den svensk-estniska församlingen i Wormsö, Estland. Installationen skedde enligt svensk ritual och ärkebiskopen höll ett synnerligen anslående anförande, i vilket han bl. a. i korta drag skildrade församlingens och dess kyrkas historia. Högmässan förrättades av den nye kyrkoherden med predikan såväl på estniska som på svenska. Ärkebiskop Söderblom, som under sin färd överallt vunnit befolkningens varma sympatier, invigde, efter anmodan av den lettiska kyrkans högsta styrelse, påföljande söndag Lettlands biskop, Karl Irbe, till hans nya ämbete, alltså ännu ett uttryck för de vänskapliga känslor, som sedan århundraden bevarats mellan de nu självständiga staterna på andra sidan Östersjön och Sverige.

Till bilder å sid. 699.

Norges två förnämsta marinflygare, löjtnanterna Riiser-Larsen och Lützow-Holm ha i dagarna utfört en synnerligen vacker flygbragd, i det de med en ny maskin flugit från Horten längs hela Norges kust över Nordkap till Kirkenes i Östfinnmarken på gränsen till Ryssland. Flygtiden är blott 21 timmar på den 350 mil långa sträckan, ett avstånd lika långt som från Stockholm till Saharas sydligaste del. Meningen är att flygarne skola återvända samma väg men då med flere mellanlandningar.

SVENSK ESKADER

ÅBO. Jagarne Wrangel, Sigurd och Munin anlände till Åbo den 14 juli, under befäl av kommandörkapten Åkerman. Svenske ministern Elmquist och militärattachén överstelöjtnant Lagerlöf hade rest eskadern till mötes. — Efter fotografier.

Kliche: Sjöberg, Gbg.

DET TOMMA HUSET.

FÖR H. S. D. AV IVAN BJARNE.

VARJE dag har redan tidigt på morgonen sitt speciella uttryck, vilket, för den som förstår sig på sådant, förutsäger, vad som skall hända innan kvällen.

Inte sant! — ibland vaknar man vid att luften är ljum och att solen lyser, och man säger till sig själv: i dag kommer det att hända något trevligt! Och det gör det också. En annan dag är himmelen grå och mulen — redan innan man hunnit tänka ut det, har tråkigheterna redan börjat.

Igår då jag tidigt på morgonen såg ut genom fönstret, låg Paris framför mig, målat i sin speciella färg, gult, men en gul färg, som skiftade i violett och över Notre Dame's två torn koncentrerade all sin glans på ett litet rött moln, som, medan det for iväg över Seinen, förändrade form och färg flera gånger i minuten och till sist gled in i horisontlinjen som en av de små, röda ballonger, vilka barn släppa upp och hälsa med sina glada rop. Därpå överdrogs hela himmelen med en jämgul slöja, och en svag, melankoliskt susande vind lät förstå, att regn var att vänta.

En sådan dag, som inte genast bestämmer sig för vad den tänker bli, gör mig alltid häglös och fylld av det vemod, som kommer så lätt och går så sent, då man inte längre är alldeles ung. När det så äntligen började falla ett fint duggregn, var min dag förstörd, och utan mål, nästan utan tankar drev jag gatorna fram till långt fram på eftermiddagen.

Jag hade blivit stående framför en antikvitetsaffär och beundrade en liten natt roccocoprinsessa, som på en målad solfjäder smålog åt en vacker herde, då någon drog mig i rocken och sade:

— Och ni är kvar i Paris — vem skulle ha trott det!

Jag vände mig inte genast om utan stod några sekunder och njöt av ekot, den mjuka, melodiska rören väckt i mitt hjärta. Och i en stor renässansspegel i förgylld ram, som stod utställd i antikvitetsaffärens fönster, roade jag mig också med att beundra den unga dam, som stod bakom och väntade på att få säga mig goddag: hennes rena, vackra profil, böjningen på hennes hals, toaletten, som hon uppbar så behagfullt, hela hennes unga intagande person.

— Man kan inte säga, att ni är synnerligen artig, fortsatte hon. Säg åtminstone goddag!

Naturligtvis borde jag ha vänt mig om för länge sedan. Den enklaste hövlighet hade fordrat det. Men nu var det så, att denna dam, som stod och väntade på att få hälsa på mig, hon hade en gång gjort mig mycket ont. För att säga det rent ut — hon hade gjort mig mera ont än någon annan människa gjort såväl före som efteråt. Och det hade hon lyckats göra, emedan jag älskade henne. — Det var en tid, då vi träffades varje dag, en tid då hon kom till ett litet gammaldags envåningshus, som stod kvar mitt i Paris och där jag bodde, varje eftermiddag och spelade mina favoritmelodier på det gammaldags pianot i salongen — den gamla kära salongen med tygta-peterna, på vilka Apollo i spjut och full rustning körde sitt fyrspann mot en rosenröd himmel. I trädgården — där fanns verkligen en trädgård med ett dussin lindar — brukade vi — — —

— Men det är ju jag, Jeanne! Ska vi inte säga goddag, så goda vänner, som vi varit!

Nej, varför skulle jag vända mig om: Jeanne sa ju själv, att vi varit goda vänner.

I trädgården brukade vi vackra vårdagar dricka thé och i vår ensamhet lyssna till det avlägsna bullret av den stora staden och till dån av S:te Genéviève's klockor, vilka markerade tiden med en gammaldags, lustig ringning, vilken nästan lät som ett reglerat klockspel. Och där talade vi ofta om framtiden — — —

— Ni vill alltså inte! Nå, så går jag då.

Jag stod kvar och såg efter Jeanne i hopp om att hon skulle vända sig om, någonting som hon naturligtvis inte alls gjorde. — Så var det alltså slut för alltid. Och det var jag själv, som velat ha det så.

Att se en kvinna, vilken man älskat — och kanske älskar ännu — gå, och gå så bestämt, att hon icke ens vänder sig om, det, det är, det är litet svårt, mycket svårt. Därför gjorde jag ingenting så märkvärdigt, då jag sprang efter Jeanne och sa:

— Förlåt mig, jag kunde inte.

Jeanne rodnade helt lätt och smålog, smålog sitt gamla, goda leende, vilket på hennes ansikte kommer och går som solsken och så, långt efter det att munnen blivit allvarlig igen, dröjer kvar som ett ljus glitter i hennes svarta ögon. Det var detta leende och alla de minnen det väckte upp från de döda, som kom mig att återta vårt förra tilltalsord, det förtroliga: du, på franska ännu förtroligare och med en ännu mera intim klang än på något annat språk.

— Du har inte förändrats!

— Inte du heller!

Det regnade fortfarande, samma fina duggregn, som börjat på morgonen. Men nu var himmelen grå och intet rosenrött moln syntes längre. Ingen av oss märkte, att vi blevo våta och egentligen bort söka skydd på något kafé. Jeanne tog min arm som i gamla tider, och utan att ha något bestämt mål promenerade vi gatorna fram och tillbaka och fördjupade oss i våra minnen.

— Du bor inte kvar — — —

— I det lilla envåningshuset, som vi höll så mycket av! Nej, det skulle rivas, och jag måste flytta. Men det står trots allt kvar på samma plats. Ägaren har visst något krängel med stadsfullmäktige, som inte har lust att se ett modernt ättavåningshus i detta gamla, idylliska kvartér. Det är emellertid inte uthyrt och en vacker dag har ägaren till marken säkert fått det tillstånd han väntar på. Och så är det borta!

— Skulle vi inte kunna gå dit?

Nej, jag hade inte lust. Tala om vissa dyrbara minnen, det kunde jag vara med om — tillsammans med Jeanne se detta lilla hus, där vi varit så lyckliga, nej!

Men Jeanne envisades, och några minuter senare gick vi rue de la Montagne S:t Genéviève fram.

Där låg detta lilla hus, en anakronism, som fått glömma sig kvar i en tid, som inte respekterar det som är litet och oansenligt och inte inbringar något, tre små rum inom fyra väggar, en liten trädgård, där lindarna nu lyste blankt ljusgröna i vårregnet.

Vi stannar ett stycke ifrån, och Jeanne säger:

— Kan vi inte komma in?

— Jag har ingen nyckel.

Men då vi kommer närmare, ser vi, att rivningsarbetet har börjat — stadsfullmäktige ha alltså givit med sig! Och dörren utåt det lilla torget är borttagen — vi gå in.

Taket är så gott som helt sin kos, men på väggarnas tygta-peter kör nu som förr Apollo sitt fyrspann. Golvet är vått av regnet, det är nästan alldeles täckt av murbruk, men jag kan ändå se märkena efter pianot.

— Där stod pianot, säger jag.

— Och där ditt skrivbord, svarar Jeanne.

Det har mörknat, medan vi gått genom de små rummen, i vilka blott ödsligheten och tystnaden härska, men plötsligt slutar regnet och himmeln klarnar — det är som om tiden tog ett steg tillbaka. Över oss lysa ett par stjärnor, kvällen är ljum.

Jeanne gnolar på en gammal studentvisa, som hon förr brukade sjunga:

Que toute amie dans ma vie
soit d'une autre aussitôt suivie — — —

Forts. å sid. 705.

DET STORA BRÖLLOPET MOUNTBATTEN-ASHLEY I LONDON. En dotterdotter till drottning Victoria av England, son till prins Louis av Battenberg och prinsessan Victoria av Hessen, LORD LOUIS MOUNTBATTEN, ingår äktenskap med den engelskt naturaliserade, tyskfödde finansfurstens, sir Ernest Cassel, dotterdotter MISS EDWINA ASHLEY. Sir Ernest Cassel var även här i Sverige känd tillföljte intima finansförbindelser med Grängsbergsbolaget och på sin tid ägare av ett betydande parti av dess aktier. Han var intim vän med konung Edward, storslagen filantrop, men under kriget låg hans tyska börd honom sånska starkt emot. Nu har han något år efter sin död vunnit eklatant upprättelse i och med detta giftermål mellan hans dotterdotter och konung Georgs kusinbarn. — Brudgummen är dessutom syssling med prins Gustaf Adolf.

Överst: BRUDPARET MED PRINSEN AV WALES SOM "BEST MAN" OCH TÄRNOR. Därunder: BRUDPARET EFTER VIGSELN.

Efter fotografier.

Kl. et Sjöberg, Göteborg

Londonsåsongen fick i år en synnerligen uppmärksam avslutning genom det fashionabla societetsbröllopet den 18 juli mellan Prinsens av Wales syssling, Lord Louis Mountbatten och miss Edwina Ashley, dotterdotter och arvtagerska till den även i Sverige välbekante framlidne storfinansären Sir Ernest Cassel. Brudgummen, som endast är 22 år gammal och löjtnant i engelska marinen, är son till den 1921 avlidne prins Louis av Battenberg, som 1917 utbytte det tyska namnet mot den engelska titeln Marquess of Milford Haven, som nu gått i arv till brudgummens äldste broder. Hans mormor, en syster till framlidne kung Edward VII, var förmäld med storhertigen av Hessen och hans mor är sålunda kusin med konung Georg och framlidna svenska kronprinsessan Margaret, varför alltså lord Mountbatten är syssling med såväl prinsen av Wales som med vår prins Gustaf Adolf. Lord Mountbatten åtföljde som adjutant Prinsen av Wales på dennes långresor och Prinsen av Wales förhöjde också bröllophögtidligheten genom att fungera som brudgummens "best man". En syster till lord Mountbatten är prinsessan Alice av Grekland och hennes fyra döttrar voro de förnämsta bland de sju tärnorna. Vigseln, som försiggick i St Margaret, Westminster, övervars av hela den kungliga familjen med konungen, drottningen och änkedrottningen i spetsen.

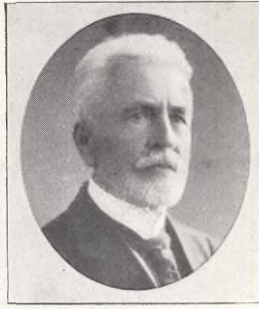
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

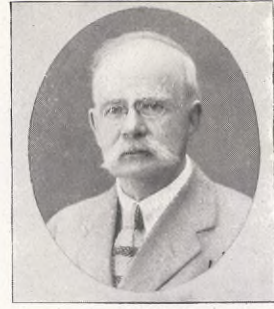
J. F. ÖHRN.
F. d. Provinsialläk. Uppsala.
85 år 9 juli.*

L. GRUNDBERG.
F. d. Lasar-käkare. — Väners-
borg. — 80 år 28 juli.*

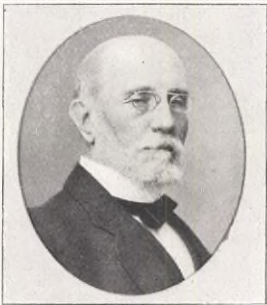
J. H. BERGMAN.
Regementsläkare. — Eksjö
60 år 3 aug.*

V. WAHLQUIST.
Sekt. i Skytteförb. Överstyr.
Apotek:e. Sthlm. 60 år 16 juli.*

C. H. F. FORSSBECK.
Överste — Karlskrona.
75 år 2 aug.*

C. G. N. L. WÄSTFELT.
Hörrättsråd. — Stockholm.
70 år 31 juli.*

C. M. PINEUS.
Dispatchör. — Göteborg.
50 år 3 aug.*

C. G. S. TIGERHIELM.
Sjökapten. — Visby.
50 år 1 aug.*

N. ANDERSSON.
Direktör. — Slagtofta.
70 år 11 juli.*

M. E. DAHLANDER.
Stadsarkitekt — Örebro.
60 år 2 aug.*

J. R. ELFSTRÖM.
Direktör. — Sundsvall.
60 år 24 juli.*

P. E. BROLIN.
Direktör. — Stockholm.
50 år 17 juli.*

O. NORLANDER †.
F. d. Kontr.-prost. Kyrkoherde.
Loos. F. 1841. † 4 juli.

S. HENRIKS †.
Kyrkoherde. — Svartorp.
F. 1848. † 9 juli.*

K. T. MOLL †.
Lektor. — Stockholm.
F. 1853. † 17 juli.*

C. G. SETTERGREN †.
Landsfiskal. — Åhus.
F. 1869. † 8 juli.*
Klubb: Aug. Sjöbergs Klubbansst., Gbg

* Data å nästa sida.

Efter porträttn.

H. K. C. BILDT.
Nyttämnd envoyé extraordinaire och ministre plénipotentiaire vid Egyptiska hovet samt generalkonsul i Kairo.

Foto. Ericson, Skövde.

EN OBRUTEN BRÖDRARING. 7 bröder Dyrssen hålla syskonmöte. Fr. o. sittande: major W. C. Dyrssen, f. 1852, överste T. J. D., f. 1849, ingenjör P. D., f. 1851; stående: rytmästare H. A. D., f. 1862, landshövding G. D., f. 1854, viceamiral G. D., f. 1858, viceamiral W. D., f. 1858. — Text å sid. 693.

Klitché Sjöberg, Gbg.

K. M:t har i dagarne utnämnt legationsrådet i disponibilitet Harald Knut Clarence Bildt till envoyé extraordinaire och ministre plénipotentiaire vid Egyptiska Hovet, den förste innehavaren av denna nya svenska ministerpost.

HARALD BILDT är född 1876 och son till förre svenske ministern i Rom, friherre Carl Bildt, i dennes första gifte. — Stud. 92, avlade jur. utr. kand. ex., blev legationsråd i disponibilitet samt var på sin tid tf. chargé d'aff. v. svenska beskickn. i Buenos Aires, senare leg.-råd över stat v. beskickn. i Rom. I dagarne utnämnd t. envoyé v. egypt. hovet samt generalkonsul i Kairo.

(TILLHÖR VEKANS PORTRÄTTGALLERI.)

FREDRIK ÖHRN. Stud. 55, med. lic. 65, prov.-läk. i Ragunda distr. 65—69, i Järvsö distr. 69—97, förestånd. f. spetälskev. i Hålsingl. o. läk. v. Järvsö sjukh. f. spetälske 69—97, järnv.-läk. 79—97.

LEONARD GRUNDBERG. Stud. 63, med. lic. 74, tf. lasar.-läk. i Vänersborg 77—78, ord. 78—07. Led. av komm. ang. förslag t. lasar.-stadga o. regl. f. lasar.-läk. pens.-kassa 98—99. Led. av Riksd. F. K. 93—09, led. av tillf. utsk. 95—96, led. av bankoutsk. 03—04; statsrev. 99—02.

JOHN BERGMAN. Stud. 82, med. lic. 90, läk. v. Inf.-vol.-skolan i Karlsborg 90—92, bat.-läk. v. Smål. gren.-kär 92, v. Smål. husarreg. 96, reg.-läk. v. Kalmar reg. 99, v. Smål. husarreg. 05. Av med.-styr. förordn. läk. v. Smål. sinnessiöant. o. vid upptagn.-anst. f. sinnessjuka v. Eksjö lasar. sdn 16.

VILHELM WAHLQUIST. Apot.-ex. 90, anst. å apot. Linköp o. Stockh. 90—93. Bildade 86 Linköp. skyttegille och blev dess sekr., startade ytterligare ett 20-tal skyttefören. i Östergöt. o. Småland. S.-kr. i Skytteförbundens överstyr. sdn 89. — Hans verksamhet härinom liksom överhuvudtaget för den frivilliga skytteövelsen i vårt land kan betecknas såsom icke endast banbrytarens men även vidmakthållarens och utvecklarens.

HJALMAR FORSSBECK. Uljtn v. F. Livgren.-reg. 65, öljtn v. Livreg. t. f. 01, i res. 05, överste i an. o. 4. arméfördeln. res. 07. Överkontr. v. brännv.- o. maltdrycks-tillv. inom Blek. o. Kristianst. län 08—17, livsmedelsfiskal i Blek. l. 17—19. På sin tid ägt egend. Knutstorp i Jönk. l. samt arrend. det stora Boxholms säteri i Östergöt. 85—89.

CARL GUSTAF VÄSTFELT. Stud. 71, jur. utr. kand. 75, e. o. not. i Svea hovr. s. å., v. hvd 78, fiskal 86, ass. 89, hovrättsråd 96. Vid olika tillfällen tf. president i Svea hovr.

CONRAD PINEUS. Stud. 91, jur. utr. kand. 97, ausk. i Svea hovr. s. å., dlspackör Göteborg. sdn 04. Sekr. i skeppsmåtn.-komm. 09—11, i nya skeppsmåtn.-komm. 13. Styr.-led. i Brand- o. Ilvförsäkr.-a.-b. Svea sdn 15, i Färsåkr.-a.-b. Nornan sdn 18, ordf. i styr. f. a.-b. Cöta Källare o. Grand Hotel Haglund i Göteborg. sdn 18. Revisor i Traf.-a.-b. Grängesberg-Oxelösund.

GUSTAF TIGERHJELM. Överg. efter avslut. reservoff.-utbildn. v. Flott. t. handelsmarinen. Seglade på sin tid under flera år på långtrade på främ. nationers fartyg. Ingick i början av 90-talet v. ångf.-a.-b. Gotland. befälh. där sdn 02. Inneh. Patr. sällsk. Emmerymed. i guld.

NILS ANDERSSON. Verkst. dir. i Hörby fastighetsbol. m. fl., stift. av Hörby andelsmejeri fören. Sv. sv. smöretsfören., Hörby brännerifören. och ordf. i styr. Ordf. i komm.-ansdn 82, verkst. styr.-led. v. länslasar. i Hörby sdn 85, led. av kyrko- o. skoloråd, sparb.-styr. Sedan 87 led. av landsting, dess ålderspresident samt led. av dess hälsov.-utsk., dess repres. v. Skogssällsk. i Göteborg. Nämndeman sdn 97. Ordf. i styr. i O. D. Krooks donat.-fond.

MAGNUS DAHLÄNDER. Elev v. Tekn. högsk. 83—84 o. 86—88 samt v. Köpenh. Konstakad. 84—86. Vist. i Nordamerika 88—96, prakt. i Brooklyn 91—96, priv. arkitekt i Stockholm 97—98, i Örebro 98—14, stadsarkit. där 99—14, arméns kaserbyggn.-nmds arkit. sdn sistn. år. Ordf. i Sv. ingenjörsklubben i New York 91, gen.-sekr. i Sv. ing.-fören. i För. Stat. 89—91; v. ordf. i Örebro ing.-kl. 98—07, styr.-led. i Örebro l. slöjdfören. 05—14, v. ordf. i Örebro forntid o. framtid 11—14. Inneh. Viterh. hist. o. akad. prismed. Utöfret ett stort antal ritn. f. bl. a. Kullens fyr, Karol. lärov., sjukh. i Örebro, telegraf- o. posthus där ävensom kyrkobyggn. RICHARD ELFSTRÖM. Efter prakt. i mek. verkstadsdrift verkst. v.

Stockh. ångslupsbol. varv 03. Sdn 13 deläg. o. verkst. dir. i a.-b. Mohögs mek. verkst. i Sundsvall o. under detta bolag nu lyd. Statens torrdocka V. Gustafsвик. V. ordf. i styr. i Skönsmons belysn.-a.-b. sdn 19, styr.-led. i Norrlandsmässan i Sundsvall 20.

SVENING HENRIKS †. Stud. 72, prästv. 74, past.-ex. 82, kyrkoh. i Svartorp o. Lekeryd 94. En av förgrundspersonerna i de religiösa folkörelsena under 70-80-talen. Utg. arb. av rel. o. soc. Inneh.

TOM MOLL †. Stud. 72, ill. dir 88, lektor v. h. reallärov. i Norrmalm 92. Läroverksråd 05—10. Utg. ett flertal läroböcker i fysik m. m.

GOTFRID SETTERGREN †. Kr.-länsn.-ex. 90, e. o. landskansl. i Halmstad s. å., tf. kr.-länsn. några år samt kr.-länsn. i Fjälkinge distr. 97, tf. landsfiskal 05—17, sdn sistn. år landsfiskal i Fjälkinge distr. Ordf. i bev.-llnsberedn. o. tax.-nmd, byggn.-nmd, vägstyr., styr. f. Åhus ex. prov.-läk.-distr.; led. av köp.- o. munic.-fullm., tingshusbyggn.-styr.

Man och hustru medaljörer på samma gång.
En mera ovanlig medaljutdelning ägde midsommarafon rum å Karlberg, då chefen för Kungl. Krigsskolan, överstelöjtnant T. af Klercker överlämnade guldmedalj till gymnastikvaktmästaren **J. V. Johansson** för 32 års tjänst vid Krigsskolan och samtidigt silvermedalj till hans hustru **Emma Johansson** för 23 års tjänst såsom renhållerska därstädes. Johansson innehar förut silvermedalj för långvarig och trogen tjänst samt skyttemedalj, vilken senare han erövrade såsom stamantäld vid Svea livgarde.

Efter fotograf.

Klitché Sjöberg, Gbg.

GYMNASTIKVAKTMÄSTAREN VID KARLBERG, J. V. JOHANSSON OCH HANS Hustru E. JOHANSSON, tilldelade resp. guld- och silvermedaljer.

Forts. fr. sid. 701.

Men så tystnar hon plötsligt — och jag vet, att vi båda stå och tänka på samma sak: på att det var bra dumt, att vi någon gång skildes åt, på att en enda rörelse nu kan föra oss tillbaka till den tid, vi trodde aldrig skulle komma tillbaka. Och vi stå båda och vänta på den andra — vem säger först: käraste, låt oss börja på nytt!

Rättorna, vilka sedan jag flyttade med min katt tydligen mångdubblats, rassla med papper och skräp i vråarna, Jeanne tar min arm. — Hennes hjärta klappar så hårt, att jag hör det som om det vore mitt eget — det är det kanske också.

— Om jag vore millionär, säger Jeanne så tyst, att jag knappast hör henne, skulle jag köpa huset och reparera det. Tror du att man nu skulle kunna sätta det i stånd?

— Nej, svarar jag, jag vet för övrigt inte. Det är alltid svårt att laga det, som blivit ödelagt.

Och när jag sagt detta, tänker jag på att också kärleken är svår att reparera — då den fått sig en törn. Jeanne trycker sig nära mig och säger:

— Tala inte så! Det var också på oss, jag tänkte. Kan det aldrig bli som förr?

— Nej! svarar jag hårt. Nej, det kan aldrig bli som förr. Jag känner en kyla i mitt hjärta, som gör mig förvånad. En bestämdhet, som är helt ny för mig, fyller mig och kommer mig att upprepa:

— Nej, tusen gånger nej! Det kan aldrig bli som förr!

Jeanne slår armarna om mig och kan knappast tala för gråt. Men det berör mig inte. Jag känner hur jag styvnar till i min övertygelse, jag ler till och med för mig själv och tänker: nu är det din tur att vara bestämd. Den hårdhet, som visats dig, kan du nu betala igen.

Och jag säger till Jeanne:

— Det är för kallt och fuktigt här. Låt oss gå!

Och vi går — Jeanne snyftar.

Men i tamburen kommer jag att tänka på att jag egentligen innan vi gå, borde passa på och säga Jeanne, hur orätt hon gjorde den gången för länge sedan, då hon gick ifrån mig. Ett begär att sära

hennes, att göra henne lika ont som hon gjort mig, kommer över mig. Och jag stannar — — —

Medan jag så står där, kommer min blick att falla på en tavla, som hänger kvar i ett hörn, en kopia av en berömd mästare. Månskenet lyser in från trädgården och med en underlig känsla av att jag sett denna tavla på samma ställe förr, går jag närmare och läser, skrivet i ena kanten: en påminnelse om att vi älska varandra — Jeanne.

Och så minns jag — det var en av de första gångerna hon kom, som hon hade den lilla litografien med sig. Då jag flyttade, måste jag ha glömt den. Glömt den, fastän jag den gången var så noga med att få med varje liten sak, som påminde om Jeanne.

Jeanne tog återigen min arm, och i den ljumma kvällsluften stodo vi länge tysta och övervägde — övervägde om det var mödan värt att återigen vara lyckliga.

— Jag minns, när jag gav dig den, sa Jeanne.

— Och jag minns, hur jag älskade dig den gången, svarade jag.

Och så — utan några ord, utan vidare diskussioner blev allt som förr.

Dagen därpå gick jag återigen förbi det lilla huset.

Under de få timmar, som gått sedan föregående kväll, hade rivningsarbetet raskt fortskridit. Taket var borta och under hurrarop från en hop skolpojkar ramlade också väggarna för arbetarnas yxor. Jag blev stående en stund och såg på hur förstörelsearbetet fortgick — alldeles utan bitterhet över att man demolerade ett hus, som inneslutit det dyrbaraste jag ägt.

Det gamla huset kunde gärna gå all världens väg — det var nu tomt. Som en vis man ägnar och anstår, hade jag i tid flyttat min dyrbarhet till ett säkert ställe. Det tomma huset hade uppfyllt sitt ändamål — in i det sista, skulle man kunna säga!

Och jag hurrade med skolpojarna, då skorstenen föll med ett väldigt brak och i en sky av damm Och så återtog jag min promenad.

varje fall ståtliga — abessinier, smyger sig den tanken ofrivilligt på en: här har ingenting förändrats av tiden, här är allt som det var för tusentals år sedan, då "drottningen av Söderlanden" drog ut att söka vishet — — —

Till bild å sid. 697.

Vi återgiva några bilder från det ryktbara "Einsteinornet" vid Potsdams observatorium, varest ett av de experimentella bevisen för relativitetsläran skall sökas: det, att tiden förlöper långsammare på solen än på jorden. När tornet blivit fullt färdigt även ifråga om apparaturen, i vilken ännu fundamentala delar saknas, skola vi återkomma med en fullständigare beskrivning av dess inredning och ändamål och visa nu endast några drag från dess lustiga arkitektur och övriga konstnärliga utstyrsel. Enligt relativitetsläran hava tingen i verkligheten helt andra former än vad som synes oss: för oss tillsynes raka konturer av föremål äro i själva verket böjda, tillsynes plan: ytor äro buktiga, och vad vi tyckt oss giva kvadratisk form har i själva verket fått solfjäderform. Allt detta därför att rummet är "krökt", d. v. s. att allt kroppsligt i vår omgivning är förlängt i en viss variabel riktning, något som vi icke kunna märka, då dels våra sinnesorgan äro förlängda på precis samma sätt, dels dessa anomalier äro mycket små. Arkitekten till tornet har tydligen fått reda härpå och i sten velat giva uttryck åt denna nya uppfattning om tingens former. Som synes, sträcker sig åskådliggörandet även till möblemanget: "relativitetsstolar" och "relativitetsbordsben".
Axel Corlin.

AXUM. Forts. fr. sid. 696.

mängd stiger till 10,000, vara minst 500. Över dem står en i Addis-Abeka boende biskop, som dock ej får tagas ur deras egna led utan enligt gammal tradition hämtas från den koptiska församlingen i Alexandria. Gudstjänsten hålles ej på något av de nu talade abessinska språken utan på det numera försvunna gees-språket, vilket endast förstås av prästerna, och består till större delen i avsjungandet av mässor.

De förnämsta kyrkliga fästerna äro påsken och den s. k. Hedare-Tsen på hösten. Vid dessa tillfällen växer pilgrimernas antal ut till oöverskådliga massor, som komma från det stora rikets alla hörn. Då draga praktfulla och färgrika processioner genom gatorna, trummor och flöjter ljuda dygnet om, i templet och i kyrkorna sjunga prästerna, under det att de utföra en egendomlig rytmisk dans, mässor natten igenom (ty i den koptiska kyrkan är gudstjänsten alltid nattlig), tusentals vaxljus brännas av dem, som utanför templet vänta på att få se arken bäras förbi, och då denna kommer, dåna "el-el"-ropen som en åska i den ljumma nattens stillhet.

Axum blir vid dessa tillfällen också ett stort handelscentrum där kameler och mulor, oxar och åsnor byta ägare, där Maria-Theresiatlarna och de som mynt använda snäckskalor eller smutsiga saltstyckena under gravlikt allvar eller orientalistiskt högljudna gräl räknas eller vägas, och där om antikens togaklädda romare påminnande Hamazenmän trängas med negerlika Gallamän och Mensabor, vars yviga hårbuske glänser och stinker av härsket smör. Och när man ser dessa andäktiga eller beskäftigt sysselsatta — i

Efter fotografier.

Kliché: Sjöberg, Gbg.

MARSKALK JOFFRE PÅ BESÖK I KINA. Marskalk Joffre och marskalk Chang Tso-lin, efter foto. tagen vid emottagningsfästligheterna för den frejdade franske häröfraren i Mukden. T. v.: EN LITEN SVENSK, som till vår meddelare, fotograferad i Harbins varma sol.

Text å sid. 693.

Efter fotografier.

DEN FRANSKA NATIONALDAGEN, 14 JULI, FIKAD I STRASBOURG med avtäckandet av ett monument "La Marseillaise".

Kliché: Göta Ritbyrå & Klichéanstalt, Gbg.